

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο επίμονος κηπουρός

Ήταν ένα όμορφο πρωινό του Ιούνη στο μικρό χωριό Στάιλς Σέιντ Μέρις, στο καταπράσινο Έσεξ. Ήταν άλλη μία Δευτέρα πρωί, μια πολύβουη ημέρα, καθώς ο κεντρικός δρόμος του χωριού είχε γεμίσει από βιαστικούς ανθρώπους που ζουζούνιζαν σαν εργατικό μελίσσι. Ο ταχυδρόμος καλημέρισε τον γαλατά, ο οποίος μόλις είχε ολοκληρώσει την εργασία του και χαμογελούσε ικανοποιημένος. Ο μπακάλης συζητούσε δυνατά με τον ηλικιωμένο ιχθυοπώλη, ενώ η χαρωπή φουρνάρισσα σχολίαζε με τη Μαριέττα την ανθοπώλισσα, το πιο «όμορφο τριαντάφυλλο του Στάιλς», όπως την αποκαλούσαν, για τα καθημερινά και ενδιαφέροντα κουτσομπολιά. Ήταν ένα όμορφο πρωινό του Ιούνη σε ένα μικρό χωριό της βρετανικής επαρχίας. Είχε βρέξει λιγάκι το προηγούμενο βράδυ και το έδαφος μύριζε ζωή και τύρφη. Το καλοφτιαγμένο καλντερίμι στέγνωνε κάτω από τις αχτίδες του περήφανου ήλιου. Ένα λαμπερό χωριό που είχε βγει πρόσφατα από έναν δύσκολο χειμώνα και μια αγέλαστη άνοιξη. Ήταν ένα χωριό που τα καλά, σκοτεινά μυστικά, αυτά που καταστρώνονται σαν ύπουλα σχέδια συνοδεύει σέρι

κοντά σε αναμμένο τζάκι, μέσα σε κάποιες βροχερές νύχτες, τελικά καταλήγουν να θάβονται στο καταπράσινο κοιμητήριο δίπλα στη μεγάλη εκκλησία.

Η αγγλική εξοχή, αχ αυτό το καταπράσινο όνειρο που στόλισε τα μελιστάλαχτα λόγια του Βάρδου αλλά και στοίχειωσε τις λέξεις μεθυσμένων από το νέκταρ της ζωής ποιητών. Αρώματα και δροσιά σμίγουν μαζί για να γίνουν χρώματα σε καβαλέτα ονειροπόλων και τελικά να ξεπλυθούν από τις ξαφνικές ζωογόνες βροχούλες της Γηραιάς Αλβιώνας. Η φαινομενικά ήμερη φύση πλάθει ανθρώπους κάθε είδους, ικανούς για το μεγαλύτερο καλό αλλά και για το απόλυτο κακό, μια δισχιδής κατάσταση που η ανάγκη για ισορροπία την οδηγεί τις περισσότερες φορές στη θετική δημιουργία και εξέλιξη. Κάθε χωριό, κάθε μικρή κοινωνία μοιάζει με σκακιέρα ενός ατελείωτου παιχνιδιού μεταξύ του Θεού και του διαβόλου, μιας παρτίδας βγαλμένης μέσα από ιρλανδικούς μύθους. Το μικρό Στάιλς Σέιντ Μέρις δεν αποτελούσε λοιπόν καμία εξαίρεση.

Ο εφημέριος του χωριού, ο αγαπητός Τζον Μπάρλοου, καθηφόριζε βιαστικά προς το δρομάκι το οποίο οδηγούσε στα περὶ χωρά, προς τις μικρές αγροικίες που και αυτές με τη σειρά τους συμμετείχαν στις πρωινές εργασίες του Ιούνη. Ο πάστορας έμοιαζε προβληματισμένος και αυτό φαινόταν από τις σύντομες απαντήσεις και τις αγχωμένες «καλημέρες» που ψέλλιζε στους χωρικούς, οι οποίοι ευγενικά τον χαιρετούσαν. Ήταν ένας αδύνατος, ηλικιωμένος, ευγενικός άνθρωπος που ενέπνεε πάντα τον σεβασμό. Μορφωμένος και καλλιεργημένος, αλλά χαρούμενος και πλακατζής, ήταν από αυτούς τους ανθρώπους που κάθε Κυριακή πρωί έβγαζαν πύρινους λόγους από τον άμβωνα της παλιάς εκκλησίας αλλά και κάθε Κυριακή βράδυ απολάμβαναν

μερικές μπιρίτσες στον «Σφαγμένο ταύρο», στην τοπική παμπ, σκαρώνοντας χωρατά στους ανυποψίαστους θαμώνες. Ήταν όμως και ένας στοργικός άνθρωπος, κάποιος που η αγάλη του ήταν πάντα ανοιχτή σε κάθε πρόβλημα του ποιμνίου. Αυτός ήταν ο πατήρ Μπάρλοου, ο ένας και μοναδικός. Τι ήταν αυτό όμως που τον είχε προβληματίσει; Γιατί κατηφόριζε βιαστικά προς τις αγροικίες; Σταμάτησε ασθμαίνοντας έξω από ένα μικρό, φρεσκοβαμμένο, μονώροφο σπιτάκι. Η καμινάδα κάπνιζε ακόμη γιατί μάλλον η κυρία ΜακΆλιστερ, η μεσόκοπη, ευτραφής μαγείρισσα και οικονόμος του ενοικιαστή, κάτι νόστιμο σκάρωνε στο αχνιστό τσουκάλι της. Άνοιξε τη μικρή, κόκκινη πορτούλα του πίσω κήπου και εισήλθε στον ναό της πράσινης θεάς. Ο μεγάλος κήπος ήταν φροντισμένος και καλοφτιαγμένος. Η καλλιέργεια ήταν μονοθεματική, παντού κολοκυθιές διαφόρων χρωμάτων, μεγεθών και σχημάτων. Μόνο κολοκυθιές και τίποτε άλλο, εκτός από ένα μοναχικό παρτέρι μυρωδικών στη γωνία. Κολοκύθια μικρά, μεγάλα, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα, κατσαρά και ανάμεσά τους τα μοναδικά άνθη, αυτά που οδηγούσαν τελικά στον επιθυμητό καρπό. Ανάμεσα στα φυτά ένας μικροσκοπικός, αδύνατος ανθρωπάκος σκυμμένος κάτι σκάλιζε. Ήταν ντυμένος με ρούχα της αγγλικής εξοχής, κατάλληλα για αγροτικές εργασίες, που όμως ήταν τόσο, μα τόσο καθαρά, έμοιαζε σαν να αποτελούσε ένα μοντέλο από αυτά τα περιοδικά που διαφημίζουν ρούχα, ήταν ένας αγρότης βγαλμένος από τα σαλόνια. Φορούσε ένα καλοφτιαγμένο, ψάθινο καπέλο, που ασφαλώς ταίριαζε στην ενδυμασία.

«Voilà (ορίστε), σε βρήκα, μικροσκοπικές σατανά. Ήρθε η ώρα σου», είπε ο ανθρωπάκος και σηκώθηκε κρατώντας στο γαντοφορεμένο χέρι του μια μικρή κάμπια.

«Πάλι γκρινιάζεις, φίλε μου. Η αγγλική εξοχή θέλει υπομονή και επιμονή. Εδώ σε αυτόν τον παράδεισο της κολοκύθας που σκάρωσες, μια μικρή κάμπια αναζητεί τη θέση της».

«Καλημέρα, σεβάσμιε φίλε μου. Χαίρομαι ειλικρινά που σε βλέπω. Κόπιασε για ένα τσάι στα ενδότερα, η Σκωτσέζα φίλη μας θα χαρεί πολύ να σε δει».

«Με χαρά θα πω ένα, ήρθα σχεδόν τρέχοντας για να σου πω τα νέα, τα εξαιρετικά νέα που θα κεντρίσουν την προσοχή σου».

«Μμμ, ένας λόγος ακόμη για ένα ζεστό earl grey συνοδεία μπισκότων βουτύρου, φτιαγμένων από τα χεράκια της κυρίας Ουίνστον. Έλα, φίλε, πέρασε μέσα, και μακάρι να μας αφήσεις ένα ψήγμα από την ευδαιμονία της ψυχής σου».

«Γλυκομίλητε Μονεγάσκε, γαλίφη και πονηρέ, τότε θα έρθεις στην εκκλησία επιτέλους;», ρώτησε χαρωπά ο εφημέριος.

«Μα ξεχνάς ότι βαπτίστηκα καθολικός, mon ami».

«Ο Θεός είναι ένας και κατοικεί στις ψυχές και στις πράξεις μας».

«Πόσο σοφά λόγια. Ίσως θα πρέπει να επισκεφθώ τελικά την κυριακάτικη Λειτουργία, σεβαστέ πάστορα».

Ένα μικρό χαμόγελο στόλισε το γεμάτο γωνίες πρόσωπο του ανθρωπάκου όπως μετέφερε ευλαβικά τη μικρή κάμπια έξω από τον κήπο. Ακούμπησε το μικρό, λαίμαργο ζώο επάνω σε ένα λουλούδι στην άκρη του δρόμου και ψιθύρισε κάτι στα Γαλλικά. Ήταν μια ευχή για καλό δρόμο που καθημερινά ψιθύριζε η τρυφερή μητέρα του όταν έφευγε για το σχολείο. Κοίταξε τον ουρανό και ένα μικρό, άτακτο συννεφάκι σάλπαρε στο απέραντο γαλάζιο, ένα κάτασπρο προβατάκι σε αυτό το λιβάδι του Θεού, σκέφθηκε και χαμογέλασε. Ίσως η μητέρα να τον χαιρε-

τούσε από εκεί ψηλά. Ο χαμογελαστός ανθρωπάκος έβγαλε τα γάντια και οδήγησε ευγενικά τον πάστορα προς τα ενδότερα.

«Bienvenue, mon ami (καλωσήλθες, φίλε μου)».

«Αχιλλέα, καλέ μου φίλε, ανυπομονώ να σ' τα πω όλα».

«Όλα θα τα πεις και ο Αχιλλέας Ντιπόν θα σε ακούσει με προσοχή».